

La Muntanya

Primera edició: gener de 2022

© Del text original: Laia Asso, 2022

© Correcció: Núria Farrés

© Edició: Mercè Pérez i Xavi Sarrià

Disseny de la col·lecció: Setanta | www.setanta.es

Maquetació: Josep Andrés

Aquest llibre s'ha imprés a Prodigitalk amb paper ecològic, de 80 grams, i ha estat compaginat amb cos 10,5 de la tipografia Chronicle.

ISBN: 978-84-16698-72-1

DL: V-3873-2021

Laia Asso

LA MUNTANYA

SEMBRA
LLIBRES

Laia Asso

Laia Asso Ministral (Girona, 1978) és pediatra i dietista nutricionista. Després de dedicar setze anys a l'atenció hospitalària i primària, actualment treballa desenvolupant projectes en l'àmbit de la salut pública. Mare de tres filles. Tan entusiasta de les ciències com de les lletres, durant els darrers anys ha realitzat diversos cursos a l'Escola d'Esriptura de l'Ateneu Barcelonès i al magazín cultural *Catorze*, en què ha publicat dos contes. És autora de diversos contes divulgatius per a infants així com de la novel·la per a adults *Ventres de paper* (Sembra Llibres, 2019).

Per a en Dani

A la merda tot! L'encanona amb els ulls verds però de seguida abaixa la mirada. Mentre contempla la punta desgastada de les vambes pensa que la Cris és la millor profe que ha tingut mai. De les que t'escolta en silenci i no es llança a omplir-te de consells absurds com si fos la teva mare. Com he pogut ser tan imbècil? Està asseguda i fa repicar els dits sobre la taula mentre mira el dossier, el fita i torna a mirar els papers. Va, fot-me la bronca, que me la mereixo! Silenci. Ara mateix voldria arrancar a córrer i sortir d'aquest despatx *petat* de pòsters on sempre s'havia sentit com a casa. O millor i tot!

—Hòstia, Dani, cal que t'ho digui?

—És una merda, no? —Es rasca el cap sense aixecar els ulls.

—Ho podria haver fet una criatura de primària, sincerament.

—La Cris recolza les mans a la taula verda i bufa enlaire fent voleiar el serrell arreglerat. — És que no s'aguanta per enlloc.

—Ja. —Nota com les galtes li couen.

—Ho saps, oi?

—Sí, sí... —El despatx es va fent petit al seu voltant.

—Va tot bé?

—Sí —respon de manera automàtica i fa un pas enrere, cap a la porta.

—Saps que pots comptar amb mi si ho necessites, oi? —Ella arrufa el front.

—Ja. —Veu com el cel s'enteranyina.

La planta de la finestra s'estremeix d'un cop de vent. A la prestatgeria del costat hi regna el caos: llibres apilonats, d'altres que fan equilibris recolzats a la fusta i uns quants que conviuen amb feixos de papers desordenats de

totes mides i colors. A les fustes que suporten les lleixes, unes sanefes liles fetes amb pinzell queden mig amagades per una jaqueta texana que penja just al davant.

—És que no ens queda temps, Dani. El trimestre s'acaba d'aquí a poques setmanes i l'estructura del treball ja hauria d'estar enllestida, a hores d'ara. T'he deixat més marge que a la resta.

—Ja ho sé. —Fica les mans a les butxaques dels pantalons del xandall i furga com si esperés trobar-hi alguna resposta.

—No ho entenc, de veritat. El treball de recerca és una oportunitat. És perquè no t'interessa el tema? T'hi has posat massa tard? Estic segura que ets capaç de fer-ho molt millor. —La Cris ha aixecat una mica el to de veu i encreua els braços davant del pit.

En Dani no pot evitar fixar-se en el tatuatge que porta al canell: una figura abstracta que, segons com, recorda una papallona. El dibuix acaba amb una línia ondulada i tres puntets finals.

—Queden tres setmanes de curs. Pensa-hi una mica més, d'acord?

Té la certesa que si fos un altre alumne el qui ara estigués al seu lloc, la Cris li clavaria una esbrancada sense miraments. Tenia aquesta data d'entrega des de principi de trimestre i fins ahir no va ser capaç de seure davant la pantalla de l'ordinador. Ella no s'imagina que aquella merda grapada és el fruit d'una sola nit en blanc.

Fa una setmana no tenia ni tema. Va obrir el Google i va navegar sense rumb una bona estona. Quan ja estava a punt de deixar-ho córrer i presentar-se a la tutoria amb les mans buides, un anunci de disfresses al lateral de la pantalla de l'ordinador li va donar la idea: faria un treball sobre les tribus americanes. Però li va costar la vida posar-s'hi. Ahir a la nit va rascar la informació que va poder de la Viquipèdia, va encadenar les definicions i les característiques de les quatre tribus que hi va trobar i ho va rematar amb un parell de fotos pixelades. De campionat, *tío*, de campionat...

—Dani. Dani! En què penses? Puc fer res per ajudar-te? —Se'l mira aclucant una mica els ulls.

A fora comencen a caure les primeres gotes.

—Mmm... Jo què sé, Cris. Ara mateix no sé res —respon mentre aixeca les espatlles.

—D'acord, d'acord. No et vull atabalar. Quan tinguis ganes de tornar-ne a parlar ja saps on trobar-me. —Li allarga el dossier amb la mà mentre prem els llavis.

En Dani fica els papers a la motxilla, assenteix i fa mitja volta. Quan és a la porta s'atura un moment. Potser li hauria de dir que em sap greu. Passo, passo. I surt del despatx.

De lluny, veu els cabells taronges d'en Pol que sobresurten per dalt de la porta de l'armariet. Abans no hi arriba, presencia com una colla de llibres es van estavellant en cadena contra el terra.

—Cago'n la... Ei, *tio*! Què dius? —En Pol se'l mira mentre recull els llibres ajupit.

—Piro cap a casa. I tu?

—Fas mala cara, *bro*. Tot bé? —S'aixeca i se'l mira obrint molt els ulls.

—Sí. No. És igual, marxo. —Es penja la motxilla atrotinada a l'altra espatlla i enfila el camí de sortida.

En Pol tanca l'armariet d'una revolada i l'avança corrent.

—Eh, què passa, nano? —Allarga el braç i el frena.

—Ei, va. Res, ja t'ho he dit. —Li treu el braç i continua caminant.

—Ja li has donat el dossier a la Cris?

Es gira. El seu amic està plantat al mig del passadís amb les mans a la cintura. Porta els seus pantalons cagats de color merda d'oca i una samarreta negra on n'hi cabrien quatre més com ell. Es vesteixi com es vesteixi, els cabells panotxa i la cara plena de pigues el fan semblar exactament allò que és: un tros de pa.

—*Pillem* les bicis més tard i m'ho expliques? —fa mentre es furga el nas.

—D'acord, *tio*. Ets un pesat. Ho saps, oi? —En Dani riu i desapareix rere la porta metàl·lica.

Es coneixen des que tenien sis anys. En Pol va arribar a l'escola quan feien segon de primària. Recorda amb nitidesa

com el va fascinar la mata ataronjada de cabells indomables que coronava el caparró d'un nen rialler. No tenia mai pressa per tornar a classe després del pati i xerrava més que qualsevol altre infant que hagués conegut fins aleshores. El destí va voler que s'asseguessin junts aquell primer dia de curs i que el tema de conversa fossin els aniversaris. En Dani va trencar el gel:

—Jo en faré set el dia u de desembre.

Va creure que els ulls del nen pèl-roig sortirien de les òrbites. S'alçà d'un bot i li va allargar la mà amb un gran somriure.

—Jo també!

I ja no es van separar mai més.

Deixen les bicis a terra i s'asseuen sobre el mur de maons, que acumula capes infinites de *tags* i grafitis escrostonats. A través de la branca caiguda d'un arbre escarrassit, la darrera llum del dia projecta ombres bellugadisses sobre els seus cossos.

—Així què, *tio*? —En Pol frega els palmells als pantalons enèrgicament.

—Doncs que l'he cagat. L'he cagat molt. —Té la vista fixada en algun punt indeterminat del turonet cobert de gespa que hi ha a pocs metres.

—Amb el treball, vols dir?

La mà dibuixa cercles al mur on seuen. Un tros enllà xiscla una sirena.

—He tingut un segle per *currar-m'ho*. I he fet una merda. Una gran merda!

—Però que no em vas dir que faries allò dels indis d'Amèrica? Molava bastant... —En Pol arqueja les celles mentre continua mirant endavant.

En Dani es posa la caputxa de la dessuadora i nega amb el cap.

—*Tio*, és que ho vaig fer ahir a la nit. Vaig tirar de copiar i enganxar. No t'imagines el *trunyo* que li he entregat, a la Cris. I, per cert, són nadius americans, Pol, na-dius.

—Però no et ratllis tant, nen. Segur que no és tan *xungo*. —En Pol agafa una pedra, la llança i fa diana a la paperera trencada que hi ha a deu passes.

—No l'has vist. —Se'l mira.
—I què t'ha dit?
—Doncs aquest és el tema, nen, que gairebé no m'ha dit res. Però se li notava que no li ha molat gens.
—I què faràs?
—No ho sé, *tio*. És que no hi ha temps.
—Ja, però el treball de recerca és per al curs que ve. Ara no-més haviem de presentar l'esquema. I si t'ho *curres* i l'hi tornes a portar? —En Pol encistella la segona pedra.
—Però canviaries el tema, o què?
—A mi em motiva. Té, ahir et vaig agafar aquest paper de la Casa de Cultura. —Li allarga un fullet rebregat.
El cel s'ha anat enfosquant. Un gat s'escola per l'escletxa que hi ha entre el mur i la paret d'una casa i se'ls mira desconfiat abans de sortir rabent.
—Què és?
—No ho sé ben bé. Crec que hi ha un paio ind... nadiu americà que ve a explicar la seva història o alguna cosa així. Vaig pensar que potser et serviria.
—Merci, nen. No ho sé. És que no sé si faré res. Estic ratllat, ara.
Ni t'imagines quant, *tio*. S'aixeca i camina cap a la bici.
—Fem una volta o què?
—Va.